

Sygn. akt III Ca 1280/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

Sędzia SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Aneta Puślecka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko K. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt VIII C 895/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) w tym 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Tomasz Pawlik SSO Gabriela Sobczyk

## UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 7 maja 2013r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, skierowanym przeciwko pozwanemu K. M. powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniósł o zapłatę kwoty 15.702,52 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na uzasadnienie swojego roszczenia powód wskazał, że pozwany w dniu 23 października 2003r. zawarł z (...) Bank S.A. umowę o kartę kredytową. Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wobec pozwanego została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy z dnia 27 kwietnia 2012r.

Powód wskazał, że nabył wierzytelność w kwocie 13.424,91 zł, na którą składały się 9,490,49 zł tytułem kapitału, 3.845,18 zł tytułem odsetek umownych, kwota 89,24 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu, monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy w wysokości zgodnej z treścią umowy o kartę kredytową. Powód podniósł, że wysokość naliczanych kosztów obrazuje bankowy tytuł egzekucyjny. Od dnia nabycia

wierzytelności powód kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat z tytułu kosztów. Na dzień wniesienia pozwu wymagalna wierzytelność wobec pozwanego, stwierdzona wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda wynosiła 9.490,49 zł tytułem kapitału, kwota 6.122,79 zł tytułem odsetek oraz kwota 89,24 zł tytułem kosztów. Powód wskazał, że pozwany wzywany był do zapłaty, jednakże nie uiścił na rzecz powoda żądanej kwoty.

W dniu 13 maja 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

Po przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Zabrzu, w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków, powód złożył pozew, w którym w uzasadnieniu wskazał okoliczności uprzednio podane w uzasadnieniu pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nadto w piśmie procesowym wskazał, że pozwany zawarł w dniu 23 października 2003r. umowę z Bankiem (...) S.A. o limit kredytowy w kwocie 3.500 zł. Następnie wierzytelność wobec pozwanego w dniu 1 lutego 2005r. została zbyta na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Nabywca wierzytelności wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i skierował wniosek o wszczęcie egzekucji. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. zbył wierzytelność na rzecz powoda na mocy umowy cesji z dnia 27 kwietnia 2012r. Powód podkreślił, że pozwany został poinformowany o cesji pismem z dnia 21 czerwca 2012r. Równocześnie powód podał, że na rzecz poprzedniego wierzyciela dokonano wpłat w łącznej wysokości 29.747,84 zł, zaś na rzecz powoda nie została dokonana żadna wpłata.

W odpowiedzi na zobowiązanie do przedłożenia dokładnego wyliczenia dochodzonej pozwym kwoty ze wskazaniem podstaw naliczenia poszczególnych należności oraz złożenia wszelkich wniosków dowodowych na poparcie twierdzeń w terminie tygodniowym od doręczenia wezwania pod rygorem pominięcia, powód złożył pismo procesowe w którym wskazał, że nabył wierzytelność w kwocie 13.424,91 zł na którą składały się: kapitał w kwocie 9.490,49 zł niespłacony od dnia 16 lipca 2009r. do dnia 6 grudnia 2009r. kapitał zgodnie z treścią wystawionego przez zbywcę bankowego tytułu egzekucyjnego, odsetki umowne banku w kwocie 866,83 zł, które bank naliczył przy udzielaniu kredytu naliczone za okres od dnia 16 lipca 2009r. do 18 grudnia 2009r., co znajduje oparcie w treści paragrafu II postanowień umowy, odsetki karne banku w wysokości 2.978,35 zł naliczone z uwagi na brak terminowej spłaty raty kredytu, co znajduje oparcie w treści paragrafu II postanowień umowy oraz koszty ubezpieczenia w wysokości 89,24 zł – umocowanie poprzedniego wierzyciela do naliczenia odsetek wynika z postanowień paragrafu V umowy o korzystanie z karty kredytowej. Nadto podał, że na dochodzoną przez niego kwotę 15.707,51 zł składają się wskazane powyżej należności oraz suma odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od niespłaconego kapitału w kwocie 9.490,49 zł oraz kosztów ubezpieczenia w kwocie 89,24 zł od dnia 27 kwietnia 2012r. do dnia 7 maja 2013r. w wysokości 2.282,60 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów zastępstwa procesowego, które nie zostały zapłacone ani w całości, ani w części. Pełnomocnik pozwanego zarzucił, iż ogólne warunki umowy o korzystanie z karty kredytowej są całkowicie nieczytelne, co rodzi wątpliwości co do treści zawartej umowy, na którą powołuje się powód. Nadto zarzucił, że wystawiony w dniu 18 grudnia 2009r. bankowy tytuł egzekucyjny nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności. Wskazał, że pozwany kwestionuje zasadność wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Nadto wskazał, że z przedstawionych przez powoda dokumentów nie wynika jednoznacznie w jaki sposób, od kiedy i od jakich kwot zostały naliczone odsetki przez cały okres tj. od chwili zawarcia umowy do chwili obecnej, a nadto wskazał, że wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie ma mocy dokumentu urzędowego. Równocześnie wskazał, iż z wyciągu przedłożonego przez wierzyciela wynika, iż na poczet wierzytelności wpłynęło 71 wpłat na kwotę 29.747,84 zł, przy czym pozwany przyznał, że dokonywał dobrowolnych wpłat na miarę swoich możliwości finansowych, jednakże jak zarzucił powód nie wykazał, iż kwota zadłużenia była wyższa i została w takiej części spłacona. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, a to uwagi na dwuletni okres przedawnienia zobowiązań wynikających z umowy o kartę kredytową. Nadto zarzucił, iż upłynął również trzyletni termin przedawnienia roszczeń okresowych o zapłatę odsetek za opóźnienie.

Powód odnosząc się do stanowiska pozwanego podtrzymał swe stanowisko. Wskazał, że poprzednik powoda wypowiedział pozwanemu umowę dnia 23 października 2009r., a następnie w dniu 18 grudnia 2009r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Zabrzu w sprawie o sygn.. VIII Co 452/10 postanowieniem z dnia 17 marca 2010r. nadał klauzulę wykonalności. Na podstawie tego tytułu wykonawczego wszczęta została egzekucja przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim M. D., przekazana następnie do prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu A. B., która została umorzona postanowieniem z dnia 24 lipca 2012r. Zatem do przedawnienia roszczenia nie doszło. Nadto powód podał, że na rachunku banku zarejestrowano 71 wpłat na łączną kwotę 29.747,84 zł, przy czym ostatnia wpłata dokonana została w dniu 20 lipca 2011r. w kwocie 66,05 zł. Na rzecz powoda pozwany nie dokonał żadnej wpłaty. Równocześnie powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, iż powód nie wykazał dat wymagalności roszczenia, dat wypowiedzenia umowy oraz nie złożył dokumentacji z której wynikałaby jednoznacznie wysokość dochodzonej od pozwanego kwoty roszczenia.

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2013r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do przedstawienia szczegółowego wyliczenia jakie należności i z jakiego tytułu składają się na kwotę dochodzoną pozwem z rozbiciem na miesiące i lata z podaniem dat wymagalności poszczególnych kwot z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwanego z jednoczesnym przedstawieniem sposobu rozliczenia tych wpłat oraz złożenia wszelkich wniosków dowodowych w tym zakresie w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia.

Powód w żaden sposób nie odpowiedział na otrzymane wezwanie ani też nie przedstawił dokumentów, o które był zwany.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 maja 2014r. Sąd Rejonowy w Zabrzu oddalił powództwo

B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. przeciwko K. M. o zapłatę i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2952zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie złożonego przez K. M. wniosku o przyznanie karty kredytowej w dniu 23 października 2003r. pomiędzy pozwanym (...) Bankiem (...) Spółka Akcyjną w K. zawarta została umowa o korzystanie z karty kredytowej nr (...). Strony uzgodniły, iż limit kredytowy wynosi 3.500,00 zł . W dniu 1 lutego 2005r. (...) Bank (...) zbył wierzytelność wynikającą z umowy o kartę kredytową wobec pozwanego na rzecz S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

Pozwany K. M. dokonał na rzecz banku 71 wpłat w łącznej kwocie 29.747,84 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 18 grudnia 2009r. S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie pozwanego została umowa o korzystanie z karty kredytowej nr (...). Pismem z dnia 18 grudnia 2009r. S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wystąpił z wnioskiem do Sądu Rejonowego w Zabrzu o nadanie wskazanemu powyżej (...) klauzuli wykonalności. Następnie pismem z dnia 24 maja 2010r. wierzyciel wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim M. D. o wszczęcie egzekucji z majątku dłużnika. Postanowieniem z dnia 24 lipca 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zabrzu A. B. umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 27 kwietnia 2012r. pomiędzy S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. oraz powodem zawarta została rozporządzająca umowa sprzedaży wierzytelności, na mocy której bank przeniósł na rzecz funduszu wierzytelności ujęte w załączniku nr 1 do umowy. Jedną z wierzytelności, która została przelana na rzecz powoda była wierzytelność wobec pozwanego K. M., która jak wskazano w załączniku do umowy na dzień cesji wynosiła 13.424,91 zł.

Pismem z dnia 25 czerwca 2012r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.606,11 zł. Równocześnie pismem z tej samej daty zawiadomiono K. M., że powód jest administratorem danych osobowych pozwanego. Również pismem z dnia 25 czerwca 2012r. zbywca wierzytelności poinformował pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności (dowód: wezwanie do zapłaty k. 33, 95, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 35, 97, informacja o przetwarzaniu danych osobowych k. 34, 96).

W dniu 7 maja 2013r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych. Z treści wyciągu wynika, iż powód na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) Bank S.A. z dnia 27 kwietnia 2012r. nabył wierzytelność w kwocie 13.424,91 zł. Nadto wskazano, że kwota wymagalnej należności wynosi 15.707,51 zł na co składa się kapitał w wysokości 9.490,49 zł, odsetki to kwota 6.127,78 zł oraz koszty w wysokości 89,24 zł.

W ustalonym stanie faktycznym w ocenie Sądu Rejonowego powództwo należało oddalić.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z tego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Potwierdzeniem powyższej zasady jest również art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c., które przewidują, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd Rejonowy wskazał, że obowiązek przedstawiania w toku postępowania sądowego dowodów spoczywa na stronach procesu (art. 3 k.p.c.), zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne (art. 223 k.p.c.).

Sąd Rejonowy wskazał, że z tych ogólnych zasad wynika, że powód domagający się zasądzenia należności w niniejszym postępowaniu powinien wykazać to, że przysługuje mu wierzytelność względem pozwanego. Zdaniem Sądu Rejonowego strona powodowa mimo ciążącego na niej obowiązku nie sprostала wskazanemu powyżej obowiązkowi i nie udowodniła tej okoliczności.

Powód przedłożył odpis umowy o kartę kredytową z dnia 23 października 2003r. wraz z odpisem wniosku o zawarcie umowy o kartę kredytową oraz ogólnymi warunkami oraz tabelą opłat i prowizji, z których wynikał fakt zawarcia tej umowy. Zresztą pozwany nie kwestionował faktu zawarcia tej umowy, ani też faktu cesji wierzytelności z (...) Banku (...) S.A. na rzecz S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., czy też faktu zawarcia umowy cesji pomiędzy S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. i powodem, jednak w ocenie Sądu Rejonowego uznać należało, że udowodnienie tych okoliczności nie jest wystarczające. Fakt udowodnienia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej i nabycia wierzytelności nie oznacza w żaden sposób, że udowodniono istnienie wierzytelności oraz jej wysokość, gdyż obowiązkiem strony powodowej jest udowodnienie nie tylko zawarcia umowy o kartę kredytową, ale także wysokości zadłużenia gdyż samo zawarcie umowy co oczywiste nie oznacza, że istnieje zadłużenie i to w wysokości wskazywanej przez powoda, tym bardziej, że pozwany istnienie zadłużenia kwestionował i domagał się jego udowodnienia powołując się na art. 6 k.c.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w toku postępowania zobowiązał pełnomocnika powoda do przedstawienia szczegółowego wyliczenia jakie należności i z jakiego tytułu składają się na kwotę dochodzoną pozwem z rozbiciem na miesiące i lata z podaniem dat wymagalności poszczególnych kwot z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwanego z jednoczesnym przedstawieniem sposobu rozliczenia tych wpłat oraz złożenia wszelkich wniosków dowodowych w tym zakresie. Na powyższe zobowiązanie powód w żaden sposób nie odpowiedział.

Powód na wykazanie wysokości wierzytelności złożył zestawienia, w których wskazana była wysokość zobowiązań pozwanego, przy czym wskazać należy, że okolicznością niekwestionowaną, zresztą wynikającą również z takiego zestawienia było, że pozwany na poczet zobowiązań wpłacił na rzecz banku łączną kwotę 29.747,84 zł dokonując 71 wpłat. To powód powinien wykazać, że zobowiązanie pozwanego było w wyższej wysokości niż dokonana suma wpłat oraz że wysokość tych zobowiązań jest w takiej kwocie jaka dochodzona jest w niniejszym postępowaniu.

Twierdzenia dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 KPC) powinny być zaś udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 KPC i art. 6 KC). Dowodu, który te twierdzenia by potwierdzał strona powodowa jednak nie przedłożyła. Jeśli chodzi zaś o pozostałe dokumenty, które przedłożyła strona powodowa celem udowodnienia wysokości wierzytelności to w ocenie Sądu nie są one także wystarczające do uznania, że istnienie oraz wysokość wierzytelności została udowodniona. Sąd Rejonowy wskazał, że z dniem 25 lipca 2011 r. przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, ze zm.) w zakresie, w jakim nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 152, poz. 900), został uznany za niezgodny z przepisami art. 2, art. 32 ust. 1 zd. 1 i art. 76 Konstytucji.

Dlatego też złożony przez powoda w niniejszym postępowaniu wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej tak naprawdę potwierdza jedynie to, że w księgach rachunkowych strony powodowej zapisana jest wierzytelność przysługująca wobec pozwanego K. M.. Wyciąg ten nie jest jednak dowodem, który potwierdzałby, że wierzytelność taka w rzeczywistości istnieje, a w zakresie tym obowiązują normalne zasady związane z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13.06.2013 r. sygn. V CSK 329/12).

Odnosząc się do wystawionego przez S. Bank (...) (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. bankowy tytuł egzekucyjny to samo wystawienie tego tytułu w realiach niniejszej sprawy to jest zakwestionowania przez pozwanego zasadności powództwa, jest dla oceny powództwa bez znaczenia gdyż taki tytuł nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.) i nie ma żadnych przeszkód, aby w toku prowadzonej przed Sądem sprawie o zapłatę pozwany podważał treść bankowego tytułu egzekucyjnego oraz domagał się udowodnienia roszczenia tym bardziej, że bankowe tytuły egzekucyjne są wystawiane na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych (art. 96 prawa bankowego).

Na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn. akt P 7/09 księgi rachunkowe i wyciągi z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsument utraciły moc dokumentów urzędowych. Treść tego bankowego tytułu egzekucyjnego wywołuje przy tym wątpliwości co do jego rzetelności, jeśli zauważy się, że w treści tytułu wskazano, że należność z tytułu kapitału (kredytu) wynosi 9.490,49 zł podczas gdy z treści umowy o korzystanie z karty kredytowej wynika limit kredytowy w wysokości 3.500,00 zł. Ponadto wątpliwości co do rzetelności tego tytułu wywołuje również określenie czynności bankowej z której wynika roszczenie, albowiem powód dochodzi roszczenia z tytułu umowy o korzystanie z karty kredytowej i przyznanego na jej podstawie limitu, zaś w treści bankowego tytułu egzekucyjnego wskazano, że w księgach banku figuruje zadłużenie z tytułu umowy o udzielenie kredytu.

W ocenie Sądu Rejonowego dowodem na istnienie wierzytelności w określonej wysokości nie jest także przedłożony przez stronę powodową częściowy wykaz wierzytelności dołączony do umowy przelewu, gdyż w żaden sposób nie potwierdza on, że wymienione w nim zadłużenie rzeczywiście powstało. W tym miejscu wskazać należy, iż aby udowodnić istnienie i wysokość danej wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez stronę powodową odpowiednich dowodów.

Z opisanych przyczyn Sąd Rejonowy powództwo jako nieudowodnione oddalił.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowi art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł powód.

Zarzucał temu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu, że złożona przez powoda umowa zawarta przez pozwanego z poprzednim wierzycielem, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz wyciąg z cesji wierzytelności wraz z wyciągiem załącznika bankowy tytuł egzekucyjny nie stanowią dowodu na okoliczność wysokości wierzytelności nabytej przez powoda. zarzucał też naruszenie art.

232 kpc w zw. z art. 6 kc polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym nie udowodniła okoliczności nabycia wierzytelności co do wysokości, jakiej domagała się w pozwie. Zarzucił też naruszenie art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc polegające na zastosowaniu nieprawidłowego rozkładu ciężaru dowodu w sprawie wobec szczegółowego udokumentowania żądania pozwu przez powoda oraz błędne uznanie, że zobowiązania pozwanego wygasły wobec dokonania wpłat w łącznej wysokości 29 747,84zł, z których ostatnia wpłynęła w lipcu 2011r. zarzucił też naruszenie art. 65 kc w zw. z art. 509 kc poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności zawierającą wszelkie elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne, aby uznać ją za skuteczną. Powód zarzucił ponadto naruszenie art. 511kc poprzez błędne przyjęcie, że nie został spełniony wymóg stwierdzenia przelewu wierzytelności pismem mimo przedłożenia przez powoda do akt sprawy umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda. Zarzucił też naruszenie art. 328 kpc poprzez całkowite pominięcie przy ocenie dowodów w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego oraz korespondencji komornika z poprzednim wierzycielem. Zarzucił też nierozpoznanie istoty sprawy. Składając te zarzuty powód wniósł o zasądzenie należności zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu ponadto skarżący wskazał, że przedstawione przez niego dowody w sposób kompletny i wystarczający potwierdzają fakt nabycia wierzytelności przez powoda. Podniósł, że umowa cesji dotyczyła kilkudziesięciu tysięcy wierzytelności, zatem powód nie ma możliwości przeprowadzenia dowodu z całego załącznika bez ujawnienia danych osobowych pozostałych dłużników. Zatem wobec tego, że załącznik nie odzwierciedlał całego dokumentu nie mógł zostać poświadczony za zgodność z oryginałem, a został jedynie podpisany przez pracownika powoda. wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda stanowi natomiast dowód zaksięgowania u powoda nabytej wierzytelności.

Zarzucił, że pozwany nie negował wysokości swego zobowiązania w postępowaniu o wydanie bte ani w postępowaniu egzekucyjnym. Powołał się na stanowisko innych sądów co do skutków przekazania przez poprzedniego wierzyciela dokumentacji powodowi.

Na koniec powód wskazał, że jego stanowiska nie podważa okoliczność uiszczenia przez pozwanego na poczet zadłużenia w karcie kwoty 29747,84 zł, zwracając uwagę na specyfikę limitu zadłużenia w karcie, który ma charakter odnawialny. W ocenie skarżącego pozwany nie udowodnił, że spłacił zadłużenie.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, wskazując że nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty apelacji skierowane przeciwko dokonany w sprawie ustaleniom faktycznym są nietrafne. W znacznej mierze Sąd Rejonowy przy czynieniu ustaleń oparł się na złożonych dokumentach oraz uznaniu wynikających z nich okoliczności za przyznane przez pozwanego. Wyraźnie wskazał na podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia oraz kwestionowanie przez niego roszczenia co do wysokości i w tym zakresie uznał, że roszczenie nie zostało wykazane.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia Sąd Rejonowy przyjmuje za własne.

Z ustaleń Sądu Rejonowego nie wynika, aby uznał on za nieudowodnione dokonanie cesji na powoda. Okoliczność tę jako niezaprzeczoną przez pozwanego Sąd Rejonowy uznał za przyznaną. W tych okolicznościach całkowicie chybione były zarzuty apelacji odnoszące się do naruszenia art. 65kc w zw. z art. 509kc oraz 511kc sprowadzające się do

zarzutu błędnego uznania przez Sąd Rejonowy, że powód nie udowodnił nabycia w drodze cesji wierzytelności wobec pozwanego.

Nie można jednak nie zauważyć, że w złożonej przez powoda dokumentacji w istocie istnieją braki i nieścisłości, które - w braku uznania tej okoliczności za przyznaną - nie pozwalałyby uznać dokonania przelewu wierzytelności za udowodniony. W pierwszej kolejności wskazać należy, że złożony do akt jako odrębny dokument wskazywany przez powoda załącznik do umowy cesji nawet w swej treści nie został jako taki oznaczony (brak oznaczenia "załącznik", dokument zawiera tylko dane wierzytelności i podpis pracownika powoda). Nie pozwala to uznać, że stanowi on dokument udowadniający objęcie dołączoną umową cesji właśnie tej wierzytelności. Ponadto zawiadomienie o przelewie dołączone do pozwu w formie niepoświadczonej kserokopii (k.35) dotyczy innej umowy (pożyczki), a kserokopię niepoświadczoną takiego zawiadomienia dotyczącego umowy o kartę kredytową dołączono dopiero do odpowiedzi na pozew (k.97). Forma w jakiej złożono te zawiadomienia nie pozwala uznać je za dowody z dokumentów (art. 129 kpc).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233§1 kpc, Sąd Okręgowy nie dopatrył się w sprawie naruszenia tego przepisu. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego nie przekroczyła granic swobodnej oceny dowodów wskazanej w art. 233§1 kpc i jako taka jest prawidłowa. Odnosząc się szczegółowo do tego, czy powód udowodnił swe roszczenie co do wysokości, wskazać należy na okoliczność, która powodowi umknęła. Otóż poza umową o korzystanie z karty kredytowej pozostałe dokumenty przedstawione przez powoda nie mają charakteru pierwotnego, lecz wtórny. Nie odnoszą się zatem do powstania wierzytelności pozwanego i jej wysokości, a w przeważającej części do przejścia wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany kwestionuje roszczenie powoda co do wysokości, wskazując że powód winien udowodnić powstanie tego roszczenia oraz jego wysokość.

Już powód z apelacji zwrócił uwagę na specyfikę umowy o korzystanie z karty kredytowej. Istota zawartej przez pozwanego umowy o korzystanie z karty kredytowej jest taka, że mimo zawartej umowy faktyczna wierzytelność z tytułu korzystania z karty w konkretnym momencie może nie istnieć. Zależy to od tego, czy pozwany wykorzystał limit i ewentualnie czy po wykorzystaniu go spłacił i w jakim zakresie. Bezsprzecznie limit ten w okresie obowiązywania umowy (od 2003r.) był wykorzystywany przez pozwanego, bezsprzecznie też na poczet spłaty wykorzystanego limitu pozwany wpłacił kwotę 29 747,84 zł.

W tych okolicznościach wobec zakwestionowania roszczenia powoda co do wysokości przez pozwanego, to do powoda należało udowodnienie wysokości roszczenia. Nie stanowi tego udowodnienia oświadczenie powoda o zaksięgowaniu u niego wierzytelności określonej wysokości, ma ono bowiem charakter wtórny. Nadmienić należy, że oświadczenie zbywcy wierzytelności co do jej wysokości i istnienia wierzytelności stanowi jedynie źródło ewentualnych roszczeń pomiędzy stronami umowy cesji w sytuacji, gdyby okazało się, że wierzytelność taka nie istniała (art. 516 kc) Nie jest ono natomiast dowodem na istnienie wierzytelności. Dłużnikowi wobec nabywcy przysługują wszelkie zarzuty jakie miał wobec zbywcy w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności (art. 513§1 kc).

Tym samym, skoro zbywca w razie wytoczenia powództwa zobowiązany byłby udowodnić, że pozwany skorzystał z limitu na karcie w takim zakresie, że uiszczona przez pozwanego kwota na poczet zadłużenia nie wystarczyła na jego pokrycie, to w takim samym zakresie zobowiązany do dowodzenia jest powód jako nabywca wierzytelności.

Odnosząc się jeszcze do ciężaru dowodu wskazać należy na art. 253 kpc, z którego wywieść można w okolicznościach niniejszej sprawy, że w przypadku zakwestionowania przez pozwanego dokumentu prywatnego, a taki charakter ma wyciąg z ksiąg rachunkowych, na powodzie jako stronie która wywodzi skutki prawne z tego dokumentu ciąży ciężar udowodnienia okoliczności, na których opiera swe żądanie.

Zasadnie Sąd Rejonowy dokonując oceny zasadności roszczenia powoda wskazał na dysproporcję między dochodzoną przez powoda kwotą (9490,49 zł z tytułu należności głównej), a kwotą przyznanego limitu na karcie (3500 zł). Wskazana znaczna rozbieżność nie została przez powoda w żaden sposób wyjaśniona. Powstała wątpliwość dodatkowo nie pozwala na uznanie roszczenia powoda za udowodnione co do wysokości. Nie można też pominąć, że w ramach dowodu na okoliczność istnienia zobowiązania i jego wysokości powód zaproponował bankowy tytuł egzekucyjny

wystawiony przez S. Bank, który został przedstawiony w formie niepoświadczonej kserokopii, a w swej treści odnosi się nie do umowy o korzystanie z karty kredytowej, lecz do umowy kredytu. Brak tożsamości czynności bankowej wskazanej w tym tytule, nawet jeżeli jest tylko wynikiem niedokładności, nie pozwala na uznanie tego dokumentu za wiążący w ramach ustalonej w sprawie podstawy faktycznej powództwa, która określa zakres rozpoznania sprawy( art. 321kpc). Podobnie zwrócić należy uwagę, że w niepoświadczonej kserokopii złożono też wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, skierowany do Sądu. Powód nie był przy tym pozbawiony możliwości dowodzenia wskazanych okoliczności przy pomocy oryginalnych dokumentów, mógł bowiem złożyć wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów złożonych w aktach sądu czy aktach egzekucyjnych, jednak takich wniosków dowodowych nie złożył. Odnosząc się jeszcze do dokumentów z postępowania egzekucyjnego wszczętego przez (...) Bank (...) SA w W., wskazać należy, że egzekucja w tej sprawie było częściowo skuteczna. Tym samym powołując się na takie postępowanie, a nie dowodząc, jaka kwota została wyegzekwowana i na co zaliczona, powód nie sprostował obowiązkowi dowodzenia w niniejszej sprawie.

Na koniec wskazać należy, że powód jako podmiot zawodowo trudniący się obrotem wierzytelnościami winien w niniejszej sprawie z należytą starannością dowieść swych roszczeń. Powstałe w sprawie niejasności, przedstawianie nieprawidłowych

( niepoświadczonych należycie) lub nie dotyczących niniejszej sprawy dokumentów nie może być uznane za dochowanie przez powoda tej staranności i udowodnienie jego roszczenia.

Podzielając zatem wywody Sądu Rejonowego co do niewykazania roszczenia przez powoda (art. 6kc), uznać należało apelację za bezzasadną.

Z tych powodów na podstawie art. 385 kpc apelacja podlegała oddaleniu. Jednocześnie na podstawie art. 98§1 i 3 kpc w zw. art. 391kpc orzeczono o zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, na rzecz pozwanego, określając ich wysokość w oparciu o §13 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt5 w zw. z §2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu( tekst jedn. dz/ U. z 2013 poz. 461).

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

SSR(del.) Marcin Rak SSO Tomasz Pawlik SSO Gabriela Sobczyk